

Arrest

nr. 336 870 van 28 november 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VERJAUW
Anna Bijnsstraat 6
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 14 juli 2025 waarbij de betrokkene uitgesloten wordt van het voordeel van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VANDE SANDE, die *loco* advocaat L. VERJAUW verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 september 2003 verkrijgt de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 27 juni 2019 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen bij verstek tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens deelname aan activiteiten van een terroristische groep en wordt de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit bevolen.

1.3. Op 29 november 2019 wordt de verzoekende partij door Turkije uitgeleverd aan België en wordt zij opgesloten in de gevangenis.

1.4. Op 26 juni 2020 wordt de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld voor terroristische misdrijven en wordt de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit bevolen, na buitengewoon verzet tegen het vonnis vermeld in punt 1.2.

1.5. Op 28 april 2021 veroordeelt het Hof van Beroep van Antwerpen de verzoekende partij tot een gevangenisstraf van 5 jaar voor terroristische misdrijven. De verzoekende partij wordt vervallen verklaard van de Belgische nationaliteit.

1.6. Op 17 oktober 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. Op 8 november 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot uitsluiting van het voordeel van artikel 9ter van Vreemdelingenwet. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.8. Bij arrest nr. 328 130 van 12 juni 2025 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.7.

1.9. Op 14 juli 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie opnieuw een beslissing tot uitsluiting van het voordeel van artikel 9ter van Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.10.2024 bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat betrokkene/n uitgesloten wordt/worden van het voordeel van voornoemd artikel 9ter gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene/n handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 van de genoemde wet, te weten:

Redenen:

> Dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties, m.n. :

Handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties zijn omschreven in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties, en zijn onder andere neergelegd in de resoluties van de Verenigde Naties betreffende maatregelen ter bestrijding van het terrorisme, waarin wordt verklaard dat terroristische daden, methoden en werkwijzen strijdig zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties, en dat het doelbewust financieren en plannen van en het aanzetten tot terroristische daden eveneens strijdig zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan dergelijke handelingen kan dan ook volstaan.

In dit verband dient opgemerkt te worden dat de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 28 september 2001 resolutie 1373 (UN Doc. A/RES/ 1373 (2001), beschikbaar op [https://undocs.org/S/RES/1373\(2001\)](https://undocs.org/S/RES/1373(2001))) heeft aangenomen. In de preambule van deze resolutie wordt gewezen op „de noodzaak om met alle middelen, conform het Handvest van de Verenigde Naties, te strijden tegen de bedreigingen van de internationale vrede en veiligheid door terroristische daden”.

Volgens punt 5 van die resolutie „zijn terroristische daden, methoden en praktijken in strijd met de doelstellingen en beginselen van de Organisatie van de Verenigde Naties en zijn het [...] financieren en plannen van terroristische daden of het aansporen tot dergelijke daden eveneens in strijd met de doelstellingen en beginselen van de Organisatie van de Verenigde Naties.” De VN Veiligheidsraad heeft vervolgens op 12 november 2001 resolutie 1377 (UN Doc. A/RES/ 1377 (2001), beschikbaar op [https://undocs.org/S/RES/1377\(2001\)](https://undocs.org/S/RES/1377(2001))) aangenomen waarin “beklemtoond wordt dat daden van internationaal terrorisme in strijd zijn met de in het Handvest van de Verenigde Naties genoemde doelstellingen en beginselen en dat het financieren, plannen en voorbereiden van daden van internationaal terrorisme, alsmede elke andere vorm van ondersteuning daarvan”, eveneens in strijd is met de daarin genoemde doelstellingen en beginselen. Niettegenstaande het Handvest van de Verenigde Naties alleen van toepassing is op staten, blijkt uit voornoemde resolutie van de VN Veiligheidsraad dat ook de handelingen van personen die niet belast zijn met de uitoefening van overheidsgezag onder de uitsluitingsgrond van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet vallen.

Betrokkene werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen op 28/04/2021 tot een hoofdgevangenisstraf van 5 jaar en een geldboete van 8000 euro wegens misdrijven die verband houden met terroristische activiteiten en tot vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit.

Uit deze veroordeling is gebleken dat verzoekster aanhangster was van een jihadistisch salafistisch gedachtengoed, en welbewust afreisde naar het conflictgebied in Syrië om aldaar de terroristische groepering te ondersteunen. Ondanks grote persoonlijke verliezen bleef zij de extreme ideologie van IS trouw en verbleef zij ongeveer 6 jaar in het conflictgebied. Dit is onmiskenbaar een heel ruime tijdsspanne.

Bovendien organiseerde betrokkene ook het opsturen van financiële middelen vanuit België naar Syrië. Zij werd tenslotte ook getraind in het gebruik van explosieven teneinde een zelfmoordactie te kunnen uitvoeren. Uit het feit dat betrokkene doelbewust haar echtgenoot achterna reisde naar Syrië om er te gaan leven in een gebied, gecontroleerd door een jihadistisch-salafistisch geïnspireerde groep, en het feit dat zij zelf trainingen volgt om wapens te gebruiken, blijkt dat zij zich achter de ideologie van deze groep schaarde en er zich actief wilde voor inzetten.

Uit bovenstaande feiten, welke een strafbare deelname aan een terroristische organisatie uitmaken, blijkt dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule van de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties

Bijgevolg wordt betrokkene uitgesloten van het voordeel van de aanvraag conform art. 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in de zin van art. 55/4, eerste lid, b) Vw

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op het bestaan van een “*gebrekkige motivering van de bestreden beslissing*”. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat zij de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), al dan niet in samenhang gelezen, daar zij “*dreigt in een vacuüm terecht te komen wat haar verblijfsstatuut betreft*”. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 3 van het EVRM, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 van het EVRM. In een vierde middel werpt de verzoekende partij een schending op van artikel 8 van het EVRM al dan niet in samenhang gelezen met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij licht haar middelen toe als volgt:

“ a. Gebrekkige motivering van de bestreden beslissing

Conform art. 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet dient een administratieve beslissing zowel in feite als in rechte gemotiveerd te worden.

De wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden, doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, te zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Aldus moet de betrokken persoon kennis hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een beslissing te nemen.

Van een afdoende motivering kan slechts sprake zijn wanneer deze motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd is.

De aanvraag van verzoekster werd reeds eerder geweigerd bij eerdere beslissing 08/11/2024 o.g.v. art. 55/4, §1 c) Vreemdelingenwet.

Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest d.d. 16/05/2025 o.g.v. volgende overwegingen:

“3.5. De Raad wijst erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter- meer bepaald artikel 9ter, §4 – van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “(…)”

Artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “(…)”

Uit het hierboven weergegeven artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in een wettelijk kader inzake de mogelijkheid voor de verwerende partij om een verblijfsmachtiging te weigeren ingeval er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de aanvrager zich

schuldig maakte aan de handelingen die in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet worden omschreven. Dit zijn niet om het even wat voor handelingen die indruisen tegen de openbare orde. Het moet onder meer gaan om vreemdelingen van wie er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat ze een ernstig misdrijf hebben gepleegd.

(...)

Uit de ratio legis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij wanneer zij overweegt een vreemdeling uit te sluiten van het voordeel van artikel 9ter van deze wet, rekening moet houden met de elementen vermeld in de paragrafen 156 en 157 van het UNHCR Handboek en moet aantonen dat de strafrechtelijke anteceden ten van de aanvrager opwegen tegen andere overwegingen.

Hoewel, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van 18 december 2014 in de zaak C542/13 (arrest M'BODJ), de Raad van State (RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778, RvS 5 december 2014, nrs. 229.072 en 229.073) en het Grondwettelijk Hof (arrest 13/016 van 27 januari 2016) dient vastgesteld te worden dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een zuiver nationale bepaling betreft, kan de Raad er echter niet omheen dat in artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet en dat de verwerende partij in voorliggende zaak toepassing maakt van deze bepaling om te stellen dat verzoekende partij een ernstig misdrijf heeft gepleegd en om die reden wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het lijkt dan ook logisch dat voor een verdere verduidelijking van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt gekeken naar de voorbereidende werken inzake dit artikel.

Bijgevolg, gelet op de aangehaalde parlementaire voorbereiding, is een proportionaliteitstoets vereist bij de toepassing van de uitsluitingsclausule ex artikel 9ter iuncto artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Uit de voorbereidende werken bij artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven weergegeven, blijkt dat bij toepassing van deze uitsluitingsclausule pro's contra's dienen te worden afgewogen, rekening houdend met de aard van de inbreuk in verhouding tot de door de verzoekende partij aangevraagde bescherming. Daarbij moet rekening worden gehouden met zowel verzachtende als verzwarende omstandigheden, zoals het bestaan van eerdere inbreuken, het feit dat de straf reeds werd uitgezeten, e.d., alsook het risico voor het leven of de vrijheid van de verzoekende partij.

3.6. De verzoekende partij voet aan dat in de bestreden beslissing geen nieuwe elementen worden aangehaald die doen vrezen dat zij nog een actueel gevaar vormt, dat zij immers haar volledige gevangenisstraf heeft uitgezeten en haar verantwoordelijkheid voor de feiten heeft gedragen, dat zij in de afgelopen jaren intensief begeleid en behandeld werd, dat zij de afgelopen drie jaar een intensief en gespecialiseerd psychotherapieprogramma kreeg, dat zij werd bijgestaan door een gespecialiseerd professor en dat hier op geen enkele manier rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing en de beslissing dan ook gebrekkig gemotiveerd is.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij kan worden gevolgd. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 17 oktober 2024 heeft de verzoekende partij reeds gewezen op het feit dat op 27 november 2024 haar strafeinde is voorzien alsook op het feit dat zij een intensief begeleidingsprogramma volgt. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat bij de toepassing van de uitsluitingsclausule de pro's en contra's, die het geval van de verzoekende partij kenmerken, concreet en voldoende werden afgewogen.

De Raad besluit, alles in acht genomen, dat de verwerende partij bij het toepassen van de uitsluitingsclausule van artikel 9ter iuncto artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet niet is overgegaan tot een afweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak, wat- gelet op de voorbereidende werken dienaangaande- nochtans vereist is. Er blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet dat verwerende partij enig ernstig onderzoek heeft gevoerd naar de vraag of de strafrechtelijke anteceden ten van de verzoekende partij in casu opwegen tegen de andere overwegingen die mee moeten betrokken worden in de beoordeling.

3.7. Door louter te stellen dat de gemachtigde op bijzonder uitvoerige wijze heeft gemotiveerd om welke redenen wordt aangenomen dat verzoekende partij bijzonder ernstige misdrijven heeft gepleegd en waarom aldus toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet, dat de bewering van de verzoekende partij dat zij geen actueel gevaar meer vormt voor de openbare orde niet volstaat om de motieven te weerleggen daar voormelde bepaling samenlezen met artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet geen melding maakt van een actueel gevaar voor de openbare orde, maat van de notie 'ernstig misdrijf', dat de motieven van de bestreden beslissing aldus redelijk zijn en volstaan om te oordelen dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig misdrijf, met name het deelnemen aan activiteiten van een terroristische organisatie, werpt de verwerende partij geen ander licht op voormelde vaststellingen.

De repliek in de verweernota betreffende de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde en het uitzitten van de gevangenisstraf door de verzoekende partij, betreffen posteriori overwegingen die geenszins in de betreden beslissing kunnen gelezen worden en die niet vermogen het vastgestelde gebrek in de motivering van de bestreden beslissing recht te zetten.

3.8. Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter, §4 iuncto artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet is aangetoond."

Vastgesteld dient te worden dat Dienst Vreemdelingenzaken deze uitspraak naast zich neerlegt: in plaats van een motivering te ontwikkelen binnen de grenzen van het arrest en aldus een proportionaliteitstoest door te voeren, maakt men een nieuwe beslissing op een geheel andere rechtsgrond, zijnde artikel 55/4, §1 eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet.

Evenwel baseert men zich hiervoor evenwel op exact dezelfde feiten m.n. de veroordeling van verzoekster bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen d.d. 28/04/2021 tot een hoofdgevangenisstraf van 5 jaar en een geldboete van 8.000 EUR en tot vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit wegens misdrijven die verband houden met terroristische activiteiten.

Hiermee probeert Dienst Vreemdelingenzaken de onwettigheid van de eerste beslissing te omzeilen, door zich thans om exact dezelfde redenen zoals vermeld in de eerste beslissing, op een andere rechtsgrond te vereisen die in principe volgens de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gene proportionaliteitstoest vereist, behoudens voor langdurig ingezetenen.

De houding van Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook deloyaal door verzoekster eerst te weigeren o.g.v. artikel 55/4, §1 eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet omwille van haar veroordeling wegens terroristische misdrijven en na de vernietiging van de beslissing wegens gebrekkige motivering, thans het verzoek van verzoekster te weigeren op een andere rechtsgrond, zijnde artikel 55/4, §1 eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet, evenwel voor exact dezelfde feiten.

De Dienst Vreemdelingenzaken tracht hiermee aan diens motiveringsverplichting te ontkomen om geen proportionaliteitstoest te moeten voeren in diens beslissing.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat verzoekster tot aan haar veroordeling voor het hof van Beroep te Antwerpen d.d. 28/04/2021 de Belgische nationaliteit had en ruim meer dan 20 jaar in België geleefd heeft en hier al haar belangen heeft.

Dit is een situatie die -minstens- vergelijkbaar is met deze van een langdurig ingezetene, zodat geargumenteed kan worden dat Dienst Vreemdelingenzaken op o.g.v. artikel 55/4, §1 eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet een proportionaliteitstoest dient door te voeren.

Minstens, maakt het feit dat verzoekster voorheen de Belgische nationaliteit had, en aldus een een bijzonder sterke persoonlijk band heeft met België, dat dienst Vreemdelingenzaken uitgebreider dient te motiveren en daarbij rekening dient te houden met de bijzondere feitelijke omstandigheden waarin verzoekster zich bevindt, zodat van Dienst Vreemdelingenzaken minstens kan verwacht worden dat zij minimaal uitlegt waarom zij die band niet doorslaggevend acht of motiveert waarom hier op geen enkele wijze rekening mee kan worden gehouden en het gevaar voor de nationale veiligheid of openbare orde alsnog ernstig in gevaar is.

Verzoekster is woonachtig in België sedert 24/09/1999, ze was toen 11 jaar.

Ze kreeg haar verblijfsdocumenten via gezinshereniging.

Verzoekster groeide aldus verder op in België en zij verkreeg ook de Belgische nationaliteit op 30/09/2002 door collectief effect (art. 12 Wetboek Belgische Nationaliteit).

Thans verblijven al haar familieleden in België en er zijn er geen betekenisvolle familiale banden of contacten in Marokko meer.

De feiten die ten grondslag liggen aan de veroordeling van verzoekster, zijn feiten die verzoekster pleegde tussen 24/12/2012 en 15/11/2018. Dit betreffen feiten die inmiddels tussen de 6 en de 10 jaar geleden zijn en waarvoor verzoekster haar volledige gevangenisstraf heeft uitgezeten.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de actuele situatie van verzoekster en haar actuele ingesteldheid.

Er wordt in de beslissingen geen nieuwe elementen aangehaald, laat staan actuele elementen, die doen vrezen dat verzoekster nog een actueel gevaar vormt voor de nationale veiligheid of openbare orde, dan wel de veiligheid van individuele burgers.

Verzoekster heeft immers haar volledige gevangenisstraf uitgezeten en haar verantwoordelijkheid voor de feiten gedragen.

Bovendien werd verzoekster de afgelopen jaren intensief begeleid en behandeld.

De afgelopen drie jaar kreeg verzoekster een intensieve en gespecialiseerd psychotherapieprogramma dat de voorbije jaren werd uitgebouwd met positieve resultaten op vlak van psychologisch herstel bij vrouwen die terugkeerden uit Syrië.

Hiertoe werd zij bijgestaan door gespecialiseerd professor, G.L. (...).

Er liggen geen actuele verslagen voor waaruit zou blijken dat verzoekster actueel nog aanhanger zou zijn van het extreme salafistische gedachtegoed, laat staan dat op één of andere manier gevreesd kan worden dat zij nog een actuele dreiging vormt voor de nationale veiligheid en/of openbare orde.

Er zijn derhalve geen nieuwe, actuele, elementen die doen vrezen dat verzoekster een actueel gevaar vormt voor de nationale veiligheid of openbare orde.

Uit het actueel gedrag van verzoekster kan dan ook niet worden afgeleid dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In tegendeel, verzoekster staat open voor psychologische behandeling en therapie, wat zij de afgelopen jaren reeds heeft ondergaan, voor zover mogelijk binnen de muren van de gevangenis.

Verzoekster staat ook open om verdere therapie, zeker op vlak van traumaverwerking, te ondergaan eens zij in vrijheid wordt gesteld.

Daarbij wordt zij volledig ondersteund door gespecialiseerd VUB-professor G.L. (...).

Verder wordt ook geen enkele rekening gehouden met het feitelijk en juridische vacuüm waar verzoekster in terecht zal komen indien haar medische regularisatie geweigerd wordt en zij permanent uitgesloten wordt van enige verblijfsaanvraag.

Immers, verzoekster verloor haar Belgische nationaliteit, wat haar onmiddellijk ook zonder verblijfsvergunning maakt in België.

Echter is dienst Vreemdelingenzaken reeds sedert het jaar 2021 in gesprek met Marokko over het al dan niet afleveren van reisdocumenten.

Marokko blijft echter in gebreke deze af te leveren, wat maakt dat verzoekster defacto niet uit te wijzen is en op Belgisch grondgebied zal blijven vertoeven.

Ongeacht de feiten die verzoekster gepleegd heeft: zij heeft haar straf ondergaan, haar verantwoordelijkheid genomen en de nodige therapieën gevolgd.

Zij heeft recht op bestaan, wat impliceert dat zij zich moet kunnen vestigen, een adres hebben, gezondheidszorg e.d.m.

Dit is thans onmogelijk.

Hier is op geen enkele manier rekening mee gehouden in de bestreden beslissing.

Verzoekster meent dan ook dat de beslissing gebrekkig gemotiveerd is en dan ook nietig is.

b. Verzoekster dreigt in een vacuüm terecht te komen wat haar verblijfsstatuut betreft: schending art. 2 EVRM, artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM, al dan niet in samenhang gelezen.

Bij arresten van 12/06/2025 nr. 328 131 en 328 130 werden de beslissingen van Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd waarbij aan verzoekster een bevel werd opgelegd op het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, alsook het inreisverbod.

Tot op heden werden geen nieuwe beslissingen hieromtrent afgeleverd.

Tevens dient vastgesteld te worden dat het de facto onmogelijk is om verzoekster van het grondgebied te verwijderen en gedwongen terug te sturen naar Marokko, aangezien Marokko verzoekster niet terug in het land zal verwelkomen door in gebreke te blijven de reisdocumenten te bezorgen.

Dit maakt dat verzoekster, die ooit de Belgische nationaliteit had alsook een verblijfsstatuut, gedwongen in illegaliteit zal leven, wat de facto neerkomt op een vorm van staatloosheid.

Het kan niet zijn dat noch Marokko, noch België zijn verantwoordelijkheid opneemt voor verzoekster en verzoekster de facto geen “bestaan” zal hebben.

Vastgesteld dient immers te worden dat Dienst Vreemdelingenzaken reeds geruime tijd in bespreking is met het consulaat van Marokko en er tot op heden geen reisdocumenten werden afgeleverd en deze ook nooit zullen volgen.

Verzoekster kan verwijzen naar de eigen nota van DVZ in het administratief waaruit blijkt dat men al sedert 03/12/2021, zijnde inmiddels drie jaar, tracht reisdocumenten te bekomen van de Marokkaanse autoriteiten.

DVZ maakt dan ook niet aannemelijk dat de Marokkaanse autoriteiten in het kort wel zullen overgaan tot het afleveren van de nodige reisdocumenten.

Ook de familie van verzoekster en begeleidend professor G.L. (...) zijn in gesprek getreden met de consul, alwaar zeer duidelijk werd gesteld dat Marokko nooit reisdocumenten zal afleveren, doch zij dit niet met zoveel woorden op papier kunnen zetten.

De praktijk zal zijn dat Marokko nooit een laissez-passer zal afleveren voor verzoekster, enerzijds gelet op de aard van de misdrijven waarvoor zij is veroordeeld, anderzijds omwille van humanitaire redenen, zijnde dat verzoekster enkel haar eerste levensjaren heeft doorgebracht in Marokko, zij op gegeven ogenblik de Belgische nationaliteit heeft verkregen, haar familie in België leeft, alsook omwille van haar trauma zowel op fysiek als mentaal gebied waartoe in Marokko geen afdoende ondersteuning en behandeling kan geboden worden.

Echter zullen de Marokkaanse autoriteiten dit nooit met zoveel woorden op papier zetten omwille van internationale politiek.

Verzoekster voegt hiertoe verklaringen toe, o.m. van professor G.L. (...) die bij deze gesprekken aanwezig was en in eer en geweten weergeeft wat de Marokkaanse autoriteiten in dit kader aan hem verteld hebben (stuk 9).

Ergens is de houding van Marokko ook logisch: verzoekster bracht slechts een beperkt gedeelte van haar leven door in Marokko. Zij bekwam de Belgische nationaliteit na de Marokkaanse, nadat zij Marokko definitief verlaten had rond de leeftijd van 12 jaar.

Wat de situatie van verzoekster betreft, kan verwezen worden naar de alom bekende zaak van Malika EL AROUD (“De Zwarte Weduwe”), alsook gekend als de zwarte weduwe.

Dienst Vreemdelingenzaken wilde ook haar het Belgisch grondgebied laten verwijderen en leverde een bevel tot vasthouding af omdat Marokko niet tijdig de nodige reisdocumenten wilde afleveren.

Malika EL AROUD heeft acht maanden doorgebracht in een gesloten centrum voor illegalen en nadien een terugkeerwoning.

In al die tijd heeft Marokko nooit reisdocumenten afgeleverd, tot uiteindelijk de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste dat zij diende vrijgelaten te worden omdat ze niet te verwijderen is en er tevens geen actueel gevaar meer was voor de nationale veiligheid (stuk 2 + 3).

Eenzelfde situatie geldt voor verzoekster: ook voor haar zal Marokko nooit reisdocumenten afleveren en ook t.a.v. haar wordt niet aannemelijk gemaakt door DVZ dat er een actuele vrees is voor de nationale veiligheid of openbare orde. De Marokkaanse nationaliteiten zullen echter, omwille van internationale politiek, nooit bevestigen op papier dat zij geen reisdocumenten zullen afleveren en dit enkel mondeling meedelen aan Dienst Vreemdelingenzaken, die op hun beurt van deze situatie misbruik maken om verzoekster alsnog te laten opsluiten in een gesloten centrum voor illegalen.

Verzoekster heeft hierop een een gesloten centrum doorgebracht, tot de arresten van 12/06/2025, waarna zij in vrijheid werd gesteld.

Deze informatie werd door dienst vreemdelingenzaken niet opgenomen in haar beslissing.

Hiermee dient rekening te worden gehouden bij de beslissing tot weigering en uitsluiting van verzoekster van de medische regularisatie.

Er mag niet vergeten worden dat verzoekster ooit Belgisch onderdaan is geweest, net zoals zij Marokkaanse onderdaan is/was. Één van beide staten dient zijn verantwoordelijkheid voor verzoekster op te nemen.

Gezien verzoekster Marokko verliet in haar tienerjaren en geen bindingen meer heeft met Marokko, alsook haar hele leven en familie in België verblijft, is het niet onredelijk dat zij in België wenst te verblijven.

Verzoekster heeft het recht op zich ergens legaal te vestigen. Het maakt deel uit van haar recht op bestaan, haar recht op leven (artikel 2 EVRM). Indien verzoekster niet uitgewezen kan worden naar Marokko omdat Marokko nalaat om reisdocumenten af te leveren, wordt verzoekster gedwongen in illegaliteit "rond te zwerven" op Belgisch grondgebied. Dit maakt dat zij ook haar sociale zekerheid en garantie op medische zorgen nooit kan garanderen, wat niet alleen haar recht op leven aantast, doch ook haar recht op bestaan en erkend te worden, wat minstens een onmenselijke behandeling is.

Om deze redenen maakt de bestreden beslissing een schending uit van de artikelen 2 EVRM, artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM, zij het afzonderlijk, zij het in samenhang gelezen.

c. De beslissing maakt een schending uit van artikel 3 EVRM, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM.

Artikel 3 EVRM bepaalt: "(...)"

Het betreft een absoluut recht, waarop geen enkel uitzondering kan worden toegestaan.

De medische toestand van verzoekster is complex en tweërlei: zowel fysiek als psychisch van aard en verzoekster bracht verschillende documentatie bij waaruit blijkt dat de gezondheidszorg in Marokko ontoereikend is.

1. Fysiek

Vooreerst kampt verzoekster met zware fysieke letsels, o.m. een posttraumatisch letsel aan haar rechterknie dat verbrijzeld geraakte tijdens het bombardement in Syrië.

Gelet op de ontoereikende medische zorgen die zij destijds kreeg, werd verzoekster ook nog geconfronteerd met een wondinfectie.

Dit maakt dat verzoekster thans nog steeds kampt met een post-traumatisch letsel aan haar rechterknie.

Dit letsel wordt medisch opgevolgd door Dokter Orthopedist E.L. (...), werkzaam aan het GZA Sint-Vincentiusziekenhuis te Antwerpen.

Dokter Orthopedist E.L. (...) volgt verzoekster nauwgezet op en verzoekster werd onlangs geopereerd aan haar knie, waarbij een goede opvolging essentieel is.

Het gaat om een specifieke knieprothese met opvangen botdefecten.

Dr voorziene behandelingsduur wordt geschat op 3 tot 6 maanden.

Ter staving voegt verzoekster allerhande medische verslagen van haar dokter, E.L. (...), alsook een ingevuld medisch getuigschrift zoals dit vereist wordt door DVE (stuk 4-8).

2. Psychologisch

Ten tweede werd bij verzoekster een zeer ernstige vorm van PTSS (Post Traumatisch Stresssyndroom) vastgesteld.

De psychologen en psychotherapeuten drukken hierbij hun bezorgdheid uit over haar labiele psychologische toestand, waaronder angst- en paniekaanvallen, slapeloosheid, uitgestelde rouw, ernstige depressie en neiging tot zelfdoding.

Hiertoe kreeg verzoekster intensief en langdurig psychiatrische medicatie, doch deze bleek ontoereikend te zijn om deze psychologische ontredde op te vangen.

Hiervoor is intensieve, gespecialiseerde en langdurige psychotherapie vereist met van meerdere sessies per week om uiteindelijk te kunnen komen tot psychologische stabiliteit, rust en een gevoel van veiligheid.

Hierbij wordt voornamelijk gebruik gemaakt van EMDR (Eye Movement Desensitization and Reprocessing) traumatherapie. Deze zal opgevolgd worden door narratieve therapie gericht op (h)erkenning van eigen veerkracht in het traumaverhaal en een vertaling van deze veerkracht in herstel en het terug opnemen van een eigen leven in de samenleving. De uitbouw en versterking van een familiaal en sociaal ondersteuningsnetwerk, dat zich uiteraard situeert in België, is hierbij een noodzakelijke voorwaarde.

Vanuit de gevangenis te Antwerpen werd er gestart met therapeutische gesprekken onder begeleiding van VUB-prof. G.L. (...) en zijn collega, EMDRtherapeute, H.J. (...), waar ook de moeder en zus van verzoekster aan deelnamen.

Door prof. G.L. (...) en mvr. H.J. (...) wordt een intensief begeleidingsprogramma aangeboden, mede gelet op hun universitaire werkzaamheden met betrekking tot de repatriëring en sociale (re-)integratie van Belgische vrouwen uit Syrië en Irak.

Dit programma bevat naast psychosociale ondersteuning bij het organiseren en invullen van het dagelijkse leven, ook intensieve psychotherapie om de psychologische gevolgen en schade op te vangen van de traumatisering door de jarenlange confrontatie met buitensporig geweld dat verzoekster onderging, maar daarnaast ook familiale therapeutische ondersteuning gericht op het herstel van relaties met gezinsleden en familieleden.

Ter staving voegt verzoekster een de vereiste medische getuigschriften, alsook overige medische verslagen (stuk 4-8).

Dat bovendien ook haar psychologische behandeling in kader van traumaverwerking ook pas optimaal van start kan gaan wanneer zij niet in een setting van gevangenneming zit.

Verzoekster brengt tevens documentatie bij, waaruit blijkt dat medische zorgen in Marokko onafdoende zijn.

Verder is verzoekster ook geheel afhankelijk van haar familie, nu zij geen bestaansmiddelen heeft, noch in België, noch in Marokko.

Het is duidelijk dat Marokko nooit een laissez-passez zal afleveren aan verzoekster.

Alleszins is DVZ hier reeds ruim drie jaar mee bezig.

Minstens toont dit aan dat Marokko niet geneigd is verzoekster snel terug te laten keren naar Marokko, laat staan dat zij hun verantwoordelijkheid zullen opnemen naar verzoekster toe om haar te voorzien van een menswaardig leven en bestaansmiddelen, net omwille van haar veroordeling voor terrorisme.

Verzoekster heeft geen enkele betekenisvolle familie of sociale contacten meer in Marokko.

Er is niemand op wie zij kan terugvallen.

Uit haar medisch dossier blijkt bovendien dat zij een zware operatie dient te ondergaan (inmiddels uitgevoerd), alsook zware revalidatie en zij bovendien te kampen heeft met een zwaar psychologisch trauma.

Haar genezing, zowel op fysiek als psychisch vlak, dreigt zelfs los van de gebrekkige medische zorgen in Marokko, gefneukt te worden door het gebrek aan steun van haar familie, op elk gebied, zowel materieel als moreel.

Bij uitwijzing dreigt verzoekster compleet sociaal geïsoleerd te geraken, wat op zich reeds minstens mensonterend te noemen is.

Tot slot is er nog het risico op ontterende en onmenselijke behandeling en zelfs foltering, gelet op de veroordeling die verzoekster opliep voor terroristische misdrijven.

Het risico is zeer groot dat verzoekster, alleen al omwille van deze veroordeling, in Marokko volledig aan haar lot zal overgelaten worden, geobserveerd en geïsoleerd, en aldaar niet op de nodige medische zorgen zal kunnen rekenen.

Derhalve maakt de beslissing een schending uit van art. 3 EVRM, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM.

d. Schending artikel 8 EVRM al dan niet in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt: "(...)."

Het betreft een relatief recht waarvan kan afgeweken worden, voor zover de uitzondering de toets doorstaan van de legaliteit, noodzakelijkheid en de proportionaliteit.

Uit het administratief dossier, alsook de bestreden beslissing, blijkt onbetwistbaar dat verzoekster reeds zware familiale verliezen geleden heeft in traumatische omstandigheden.

Meer bepaald verloor verzoekster in oorlogsomstandigheden haar drie kinderen.

Verzoekster is zwaar getraumatiseerd en kon zelfs vanuit detentie nog geen afscheidsdienst of begrafenis organiseren voor het verlies van haar drie kinderen:

dit werd haar telkemaal geweigerd.

Door dit verlies, dat gepaard gaat met een ontzettend trauma, is de band met haar nauwe familieleden in België, zijnde haar ouders, zus en broer, eens te meer bijzonder intens omdat dit ook de enige familie is die verzoekster nog heeft.

Verder is verzoekster ook geheel afhankelijk van haar familie, nu zij geen bestaansmiddelen heeft, noch in België, noch in Marokko.

Het is duidelijk dat Marokko nooit een laissez-passez zal afleveren aan verzoekster.

Alleszins is DVZ hier reeds ruim drie jaar mee bezig.

Minstens toont dit aan dat Marokko niet geneigd is verzoekster snel terug te laten keren naar Marokko, laat staan dat zij hun verantwoordelijkheid zullen opnemen naar verzoekster toe om haar te voorzien van een menswaardig leven en bestaansmiddelen, net omwille van haar veroordeling voor terrorisme.

Verzoekster heeft geen enkele betekenisvolle familie of sociale contacten meer in Marokko.

Er is niemand op wie zij kan terugvallen.

Uit haar medisch dossier blijkt bovendien dat zij een zware operatie dient te ondergaan (recent uitgevoerd), alsook zware revalidatie en zij bovendien te kampen heeft met een zwaar psychologisch trauma.

Haar genezing, zowel op fysiek als psychisch vlak, dreigt zelfs los van de gebrekkige medische zorgen in Marokko, gefneukt te worden door het gebrek aan steun van haar familie, op elk gebied, zowel materieel als moreel.

Bij uitwijzing dreigt verzoekster compleet sociaal geïsoleerd te geraken, wat op zich reeds minstens mensonterend te noemen is.

De beslissing maakt derhalve een schending uit van art. 8 EVRM, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM."

3.2. De vier door de verzoekende partij aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 9ter en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet maar dat zij wordt uitgesloten van het voordeel van dit artikel gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij handelingen heeft gepleegd bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, waarna in de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen dewelke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties (hierna: VN) zoals vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de VN, welke zijn neergelegd in de resoluties van de VN betreffende maatregelen ter bestrijding van terrorisme waarin wordt verklaard dat terroristische daden, methoden en werkwijzen strijdig zijn met de doelstellingen en beginselen van de VN en dat het doelbewust financieren en plannen van en aanzetten tot terroristische daden eveneens strijdig zijn met de doelstellingen en beginselen van de VN, dat het aanzetten tot, het helpen bij en het deelnemen aan dergelijke handelingen dan ook kan volstaan. Er wordt in dit verband in de bestreden beslissing nog verwezen naar een resolutie 1373 van 28 september 2001 van de Veiligheidsraad van de VN en verduidelijkt dat niettegenstaande het Handvest van de VN alleen van toepassing is op staten, uit de voornoemde resolutie van de VN Veiligheidsraad ook blijkt dat handelingen van personen die niet belast zijn met de uitoefening van overheidsgezag onder de uitsluitingsgrond van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet vallen. Vervolgens licht de verwerende partij de feiten toe die geleid hebben tot haar oordeel dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de VN vervat in de preambule van de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de VN. De verwerende partij concludeert dat de verzoekende partij dan ook uitgesloten wordt van het voordeel van de aanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in de zin van artikel 55/4, §1, b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. De verzoekende partij betoogt dat haar aanvraag reeds geweigerd werd met een beslissing van 8 november 2024 op grond van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet en deze beslissing door de Raad werd vernietigd bij een arrest van 12 juni 2025, dat de verwerende partij deze uitspraak naast zich neerlegt,

dat in plaats van een motivering te ontwikkelen binnen de grenzen van het arrest en aldus een proportionaliteitstoets door te voeren, zij een nieuwe beslissing maakt op een geheel andere rechtsgrond, zijnde artikel 55/4, §1, b) van de Vreemdelingenwet, dat men zich hiervoor evenwel baseert op exacte dezelfde feiten, met name de veroordeling van de verzoekende partij bij het Hof van Beroep te Antwerpen van 28 april 2021 tot een hoofdgevangenisstraf van 5 jaar en een geldboete van 8000 EUR en tot vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit wegens misdrijven die verband houden met terroristische activiteiten, dat de verwerende partij hiermee de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing probeert te omzeilen, door zich thans om exact dezelfde redenen zoals vermeld in de eerste beslissing, op een andere rechtsgrond te baseren die in principe volgens de vaste rechtspraak van de Raad geen proportionaliteitstoets vereist, behoudens voor langdurig ingezetenen. Volgens de verzoekende partij is de houding van de verwerende partij dan ook deloyaal door haar eerst te weigeren op grond van artikel 55/4, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet omwille van haar veroordeling wegens terroristische misdrijven en na de vernietiging wegens gebrekkige motivering, thans het verzoek te weigeren op een andere rechtsgrond, zijnde artikel 55/4, §1, b) van de Vreemdelingenwet, evenwel voor exact dezelfde feiten. Zij meent dat de verwerende partij hier tracht aan haar motiveringsplicht te ontkomen om geen proportionaliteitstoets te moeten voeren in de bestreden beslissing.

Met haar betoog en door erop te wijzen dat de verwerende partij de onwettigheid van de eerste beslissing probeert te omzeilen, door de bestreden beslissing, om exact dezelfde redenen zoals vermeld in de eerste beslissing, te baseren op een andere rechtsgrond die in principe volgens de vaste rechtspraak van de Raad geen proportionaliteitstoets vereist, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat uit de in de bestreden beslissing uiteengezette feiten – die dezelfde zijn als vermeld in de vorige beslissing – blijkt dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de VN als vervat in de preambule van de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de VN noch dat de verwerende partij niet kon besluiten op grond hiervan dat de verzoekende partij uitgesloten dient te worden van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij handelingen heeft gepleegd bedoeld in artikel 55/4, §1, b) van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat een vorige beslissing over dezelfde aanvraag werd genomen op grond van artikel 9ter *iuncto* artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet – waarbij om deze laatste bepaling van toepassing te achten naar dezelfde feiten verwezen werd als om heden artikel 55/4, §1, b) van toepassing te verklaren – en deze vorige beslissing vernietigd werd, leidt niet tot de vaststelling dat de motiveringsplicht geschonden is. De bestreden beslissing is gebaseerd op de juiste feitelijke gegevens en de verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat zij kan uitgesloten worden van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij handelingen heeft gepleegd bedoeld in artikel 55/4, §1, b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de gevolgen van een vernietigingsarrest van de Raad, merkt de Raad ter verduidelijking nog op dat het bestuur na een vernietigingsarrest de zaak dient te hernemen na het indienen van de aanvraag maar voor het onderzoek ervan. Door het vernietigingsarrest van de Raad wordt de vernietigde beslissing verder geacht nooit te zijn getroffen. Dit betekent niet dat het bestuur een positieve beslissing dient te treffen aangaande de aanvraag. Het bestuur verliest zijn discretionaire bevoegdheid in deze niet, maar is in het geval het ervoor opteert een nieuwe beslissing te treffen aangaande de oorspronkelijke aanvraag, verplicht rekening te houden met het motief van het vernietigingsarrest. Een nieuwe weigeringsbeslissing kan worden getroffen op voorwaarde dat er andere motieven en elementen worden gevonden die wel deugen. (cf. J. LUST, "De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State", in I. OPDEBEEK, (ed.), *Benoemingen, bevorderingen en Raad van State*, Brugge, Die Keure, 1997, p.126; P. DE SOMERE, *L'exécution des décisions du juge administratif. Rapport belge*, A.P.T. 2005, afl. 1, pp.4-5).

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat na een nieuw onderzoek van de aanvraag, de verwerende partij niet vermag opnieuw een "weigeringsbeslissing" – *in casu* een uitsluitingsbeslissing – te nemen op een andere rechtsgrond, indien niet wordt beslist strijdig met het motief van het vernietigingsarrest en indien de andere motieven – *in casu* de juridische motieven – deugen. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing strijdig is met het motief van het vernietigingsarrest. Evenmin, het weze herhaald, toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat uit de in de bestreden beslissing uiteengezette feiten blijkt dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de VN als vervat in de preambule van de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de VN noch dat de verwerende partij op grond hiervan ten onrechte heeft besloten dat de verzoekende partij uitgesloten dient te worden van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij handelingen heeft gepleegd bedoeld in artikel 55/4, §1, b) van de Vreemdelingenwet.

3.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat het de verwerende partij in beginsel niet toekomt, indien wordt geoordeeld dat een vreemdeling dient uitgesloten te worden van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij handelingen heeft gepleegd bedoeld in artikel 55/4, §1, b) van de Vreemdelingenwet, een proportionaliteitstoets door te voeren. Zij meent echter dat dit wel het geval is voor langdurig ingezetenen en betoogt dat zij tot aan haar veroordeling op 28 april 2021 de Belgische nationaliteit had en meer dan 20 jaar in België heeft geleefd en hier al haar belangen heeft, dat dit een situatie is die minstens vergelijkbaar is met deze van langdurig ingezetenen, zodat geargumenteed kan worden dat de verwerende partij op grond van artikel 55/4, §1, b) van de Vreemdelingenwet een proportionaliteitstoets diende door te voeren.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nergens verduidelijkt waaruit zou blijken dat een proportionaliteitstoets bij een uitsluiting op grond van artikel 9ter, §4 *iuncto* artikel 55/4, §1, b) van de Vreemdelingenwet vereist zou zijn voor langdurig ingezetenen, zodat haar betoog niet dienstig is.

Waar zij stelt dat haar situatie – tot aan haar veroordeling op 28 april 2021 had zij de Belgische nationaliteit en zij heeft meer dan 20 jaar in België geleefd – minstens vergelijkbaar is met deze van langdurig ingezetenen, wijst de Raad er ten overvloede nog op dat de verzoekende partij er zelf voor koos in 2013 België te verlaten en dat zij pas eind 2019 het Belgische grondgebied terug betrad en dit in het kader van een overlevering. Gelet op het voorgaande kan zij bezwaarlijk stellen dat zij al haar belangen in België heeft en/of dat dit een situatie is die minstens vergelijkbaar is met die van langdurig ingezetenen.

3.7. De verzoekende partij meent dat het feit dat zij voorheen de Belgische nationaliteit had, en aldus een bijzonder sterke persoonlijke band heeft met België, minstens maakt dat de verwerende partij uitgebreider diende te motiveren en daarbij rekening diende te houden met de bijzondere feitelijke omstandigheden waarin zij zich bevindt, dat van de verwerende partij minstens kan verwacht worden dat zij minimaal uitlegt waarom zij die band niet doorslaggevend acht of motiveert waarom hier op geen enkele wijze rekening mee kan gehouden worden en het gevaar voor de nationale veiligheid of openbare orde alsnog ernstig in gevaar is.

In wezen stelt de verzoekende partij dat omwille van haar bijzonder sterke band met België, het feit dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen dewelke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de VN zoals vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de VN, niet volstaat om te stellen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij handelingen heeft gepleegd bedoeld in artikel 55/4, §1, b) van de Vreemdelingenwet en haar uit te sluiten, conform artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet, van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat aldus wel een proportionaliteitstoets – waarbij rekening wordt gehouden met haar feitelijke omstandigheden – moest worden gemaakt.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden daar het de verwerende partij niet toekomt om, indien wordt geoordeeld dat een vreemdeling dient uitgesloten te worden, conform artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet, van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij handelingen heeft gepleegd bedoeld in artikel 55/4, §1, b) van de Vreemdelingenwet, een proportionaliteitstoets door te voeren.

Artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”

Uit het hierboven weergegeven artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in een wettelijk kader inzake de mogelijkheid voor de verwerende partij om een verblijfsmachtiging te weigeren ingeval er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de aanvrager zich schuldig maakte aan de handelingen die in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet worden omschreven.

Artikel 55/4, §1, eerste lid, b) en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1.

Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat :

a) (...)

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) (...)

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."

In casu merkt de Raad op dat de verwerende partij in haar motivering heeft geoordeeld dat de verzoekende partij *"zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties"* waarna zij heeft besloten dat de verzoekende partij *"uitgesloten van het voordeel van de aanvraag conform art. 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in de zin van art. 55/4, eerste lid, b) Vw"*. De feiten, zoals vermeld in de bestreden beslissing, blijken uit het administratief dossier (stuk nr. 18) en de kwalificatie van de feiten en de daaruit volgende toepasbaarheid van artikel 55/4, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet, wordt niet betwist door de verzoekende partij.

De verzoekende partij betwist aldus niet als zodanig de grond waarop de bestreden uitsluitingsbeslissing is genomen, namelijk dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan *"aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties"*, maar meent dat de verwerende partij uitgebreider diende te motiveren gelet op haar persoonlijke situatie en de bijzondere feitelijke omstandigheden waarin zij zich bevindt alsook diende te motiveren waarom de nationale veiligheid of openbare orde alsnog ernstig in gevaar is.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij niet hoeft te onderzoeken of *"de nationale veiligheid of openbare orde alsnog ernstig in gevaar is"*. Bijgevolg diende de verwerende partij geen rekening te houden met de omstandigheid dat de feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd inmiddels tussen de 6 en 10 jaar geleden zijn en zij haar volledige gevangenisstraf heeft uitgezeten en verantwoordelijkheid voor de feiten heeft gedragen, noch met haar actuele ingesteldheid. Het kwam de verwerende partij geenszins toe om nieuwe elementen en/of actuele elementen aan te halen die doen vrezen dat zij nog een actueel gevaar vormt voor de nationale veiligheid of de openbare orde, dan wel de veiligheid van de individuele burgers. Evenmin diende de verwerende partij rekening te houden met de omstandigheden dat de verzoekende partij afgelopen jaren intensief begeleid en behandeld werd, dat zij de afgelopen 3 jaar een intensieve en gespecialiseerd psychotherapieprogramma kreeg dat de voorbije jaren werd uitgebouwd met positieve resultaten op het vlak van psychologisch herstel bij vrouwen die terugkeerden uit Syrië, dat zij werd bijgestaan door een gespecialiseerd professor, dat er geen actuele verslagen voorliggen waaruit zou blijken dat zij actueel nog aanhanger zou zijn van het extreme salafistische gedachtengoed, laat staan dat op één of andere manier gevreesd kan worden dat zij nog een actuele dreiging vormt voor de nationale veiligheid en/of openbare orde, dat uit haar actueel gedrag dan ook niet kan afgeleid worden dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat integendeel zij openstaat voor psychologische behandeling en therapie, wat zij de afgelopen jaren heeft ondergaan, voor zover mogelijk binnen de muren van de gevangenis, dat zij ook open staat om verdere therapie, zeker op vlak van traumaverwerking, te ondergaan eens zij in vrijheid wordt gesteld en dat zij volledig ondersteund wordt daarbij door een gespecialiseerd VUB-professor. Immers blijkt niet dat de verzoekende partij wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat zij geacht kan worden door haar gedrag een gevaar te vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, doch wel omdat zij zich schuldig heeft gemaakt aan *"handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties"*. Het feit dat zij actueel geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid doet geen afbreuk aan het feit dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan voormelde handelingen, zodat zij, op grond van die vaststelling op zich, uitgesloten kan worden van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont met haar betoog het tegendeel niet aan.

De verwerende partij is niet verplicht om te onderzoeken of de verzoekende partij momenteel een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De vraag of de verzoekende partij momenteel een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid is niet relevant. De bestreden beslissing werd niet genomen op grond van artikel 9ter, §4 *iuncto* de artikelen 55/4, §1, eerste lid, c) of 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Ter verduidelijking wijst de Raad op wat volgt.

De memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt onder meer betreffende het ingevoegde artikel 55/4: *"De eerste paragraaf van dit artikel somt de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus op zoals weergegeven in artikel 17 § 1, a) en b), van de kwalificatierichtlijn. In combinatie met artikel 19 § 3 a) van de kwalificatierichtlijn zijn EU-lidstaten verplicht*

deze uitsluitingsgronden toe te passen. De uitsluitingsgronden lopen voor een deel gelijk met de uitsluitingsgronden inzake de vluchtelingenstatus.” (Parl.St. Kamer, 2005-2006, 51, nr. 2478/1, p.108).

Artikel 12, lid 2 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn) luidt als volgt:

“2. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

- a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;
- b) hij buiten het land van toevlucht een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten, dat wil zeggen de afgifte van een verblijfstitel op grond van de toekenning van de vluchtelingenstatus; bijzonder wrede handelingen kunnen, zelfs indien zij met een beweerd politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige, niet-politieke misdrijven aangemerkt worden;
- c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties.” (eigen onderlijnen)

Artikel 17, lid 1 en 2 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“1. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

- a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;
- b) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;
- c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;
- d) hij een gevaar vormt voor de gemeenschap of voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt.

2. Lid 1 is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de daar genoemde misdrijven of daden.” (eigen onderlijnen)

Artikel 19, lid 3, a) van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“3. De lidstaten trekken de subsidiairebeschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien:

- a) hij, nadat hem de subsidiairebeschermingsstatus is verleend, op grond van artikel 17, leden 1 en 2, van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn;” (eigen onderlijnen)

Voormelde bepaling, waarnaar verwezen wordt op pagina 108 van de voormelde memorie van toelichting, verwijst naar artikel 17, lid 1 in zijn geheel, aldus naar artikel 17, lid 1, a) tot en met d). Uit de voormelde memorie van toelichting blijkt verder “De uitsluitingsgrond voorzien in artikel 17 § 1d) van de richtlijn 2004/83/EG werd hier niet weerhouden omdat in het Belgische rechtstelsel het Commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen bevoegdheid heeft om zich uit te spreken over de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit komt immers toe aan de minister van Binnenlandse Zaken. Artikelen 52/4 (oud artikel 52bis) en 56 geven de minister van Binnenlandse Zaken de mogelijkheid deze bevoegdheid uit te oefenen ten aanzien van subsidiaire bescherming en dit conform artikel 21 van de richtlijn 2004/83/EG. Er werd voorts geen gebruik gemaakt van de optionele mogelijkheid tot uitsluiting voorzien in artikelen 17 § 3 en 19 § 2 van de richtlijn 2004/83/EG.” (Parl.St. Kamer, 2005-2006, 51, nr. 2478/1, p. 110-111). Gelet op de inhoud van artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet kan er worden vastgesteld dat met de verwijzing naar “artikel 17 § 1, a) en b), van de kwalificatierichtlijn”, in de memorie van toelichting waar wordt gesteld “De eerste paragraaf van dit artikel somt de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus op zoals weergegeven in artikel 17 § 1, a) en b), van de kwalificatierichtlijn.” in wezen ‘artikel 17, §1, eerste en tweede lid’ van die richtlijn beoogd werd.

Er kan *in casu* dan ook dienstig verwezen worden naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) betreffende artikel 17, lid 1, onder a) tot en met c) van de Kwalificatierichtlijn.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 13 september 2018 in zaak C-369/17, *Ahmed* erop gewezen – na te hebben benadrukt dat artikel 17, lid 1, onder a) tot en met c) van de Kwalificatierichtlijn voortvloeit uit de wil van de Uniewetgever om uitsluitingsgronden voor subsidiaire bescherming in te voeren die vergelijkbaar zijn met die welke voor vluchtelingen gelden – dat het Hof in het arrest van 9 november 2010, *B en D* (C-57/09 en C-101/09, EU:C:2010:661, punt 87), had geoordeeld dat uit de bewoordingen van artikel 12, lid 2, onder b) en c) van richtlijn 2004/83 (thans artikel 12, lid 2, onder b) en c) van de kwalificatierichtlijn) blijkt dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat deze bepaling slechts kan toepassen nadat zij in elk afzonderlijk geval een beoordeling heeft gemaakt van de specifieke feiten waarvan zij kennis heeft, teneinde vast te stellen of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de door de betrokkene, die overigens voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus te verkrijgen, gepleegde feiten onder een van de twee in die bepaling genoemde uitsluitingsgronden vallen.

In punt 49 van het bovengenoemde arrest C-369/17 concludeert het Hof dat *“een beslissing waarbij een persoon van de vluchtelingenstatus wordt uitgesloten, vooraf moet worden gegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en niet automatisch kan worden genomen”*. Het voegt hieraan toe (in punt 50 van het genoemde arrest) dat dit ook dient te gelden voor beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

In punt 51 van het arrest stelt het Hof: *“Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire-beschermingsstatus namelijk om personen die de aan de subsidiaire-beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven, welk stelsel op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus omvat alsmede maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft een passende status verleent (zie in die zin met betrekking tot richtlijn 2004/83 en de vluchtelingenstatus arrest van 9 november 2010, B en D, C-57/09 en C-101/09, EU:C:2010:661, punten 104 en 115).”*

De Raad wijst er ook op dat in de gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09 van 9 november 2010, waarnaar het Hof in de zaak *Ahmed* verwijst, de Grote Kamer, in antwoord op de vraag of een persoon slechts dan op grond van artikel 12, lid 2, b) of c) van de richtlijn van de vluchtelingenstatus kan worden uitgesloten wanneer hij een gevaar blijft opleveren voor de lidstaat van ontvangst, benadrukt dat deze uitsluitingsgronden zijn ingevoerd om personen die de aan de vluchtelingenstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om te voorkomen dat personen die ernstige misdrijven hebben begaan, dankzij de toekenning van die status aan strafrechtelijke verantwoordelijkheid kunnen ontsnappen. Het Hof concludeert dan ook dat het niet in overeenstemming zou zijn met deze dubbele doelstelling om de uitsluiting van de status afhankelijk te stellen van het bestaan van een actueel gevaar voor de lidstaat van ontvangst (zie punten 100 tot en met 105). (eigen onderlijnen)

Aangezien het in onderhavige zaak gaat om de uitsluiting van het recht op een verblijfsvergunning om medische redenen wegens het plegen van handelingen als bedoeld in artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat hij, op grond van een analoge redenering, *in casu* dezelfde interpretatie kan toepassen, gebaseerd op de vaststelling van de onwaardigheid van de verzoekende partij.

De Raad benadrukt dat, hoewel, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van 18 december 2014 in de zaak C-542/13 (arrest M'BODJ), de Raad van State (RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778, RvS 5 december 2014, nrs. 229.072 en 229.073) en het Grondwettelijk Hof (arrest 13/016 van 27 januari 2016), dient vastgesteld te worden dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een zuiver nationale bepaling betreft, de wetgever in artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet er echter voor gekozen heeft te verwijzen naar de begrippen in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet voor de toepassing van de uitsluitingsclausules op personen die een aanvraag tot verblijfsvergunning indienen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft in voorliggende zaak toepassing gemaakt van artikel 55/4, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet om te stellen dat verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan *“handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties”* en zij om die reden wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er kan *in casu* dan ook dienstig verwezen worden naar de voorbereidende werken inzake artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet en bijgevolg ook naar de rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende artikel 17, lid 1, onder a) tot en met c) van de Kwalificatierichtlijn.

Bij wijze van aanvulling merkt de Raad nog op dat in de *“Note d'information du HCR sur l'application des clauses d'exclusion : l'article 1F de la Convention de 1951 relative au statut des réfugiés”* van 4 september 2003, onder een titel gewijd aan *“l'expiation”* (vrije vertaling *“boetedoening”*), wordt opgemerkt:

“73. En gardant à l'esprit le but et l'objectif de l'article 1F, on peut soutenir qu'une personne qui a purgé une peine ne devrait, en général, plus se voir appliquer la clause d'exclusion dans la mesure où elle n'a pas échappé à la justice. Cependant, chaque cas nécessite un examen individuel en gardant à l'esprit les questions telles que la période de temps écoulé depuis la commission de l'infraction, la gravité de l'infraction, l'âge auquel le crime a été commis, la conduite de la personne depuis lors et la question de savoir si elle a exprimé des regrets ou renoncé à ses activités criminelles. Dans le cas de crimes particulièrement atroces, on peut considérer que ces personnes ne méritent toujours pas la protection internationale des réfugiés et que les clauses d'exclusion doivent encore s'appliquer. Il est plus probable que ce soit le cas pour les crimes prévus aux articles 1F(a) ou (c) que pour ceux relevant de l'article 1F(b).

74. De même, le passage du temps ne semble pas en soi constituer un motif valable pour écarter les clauses d'exclusion, en particulier dans les cas de crimes généralement considérés comme imprescriptibles. Cependant, il est une fois de plus nécessaire d'adopter une approche au cas par cas en tenant compte de la réelle période de temps écoulé, de la gravité de l'infraction et de la question de savoir si la personne a exprimé des regrets ou renoncé à ses activités criminelles.”

(vrije vertaling: “73. Rekening houdend met het doel en de strekking van artikel 1F kan worden gesteld dat een persoon die een straf heeft uitgezeten, in het algemeen niet langer onder de uitsluitingsclausule zou moeten vallen, aangezien hij niet aan het gerecht is ontsnapt. Elk geval moet echter afzonderlijk worden bekeken, rekening houdend met factoren zoals de tijd die is verstreken sinds het plegen van het misdrijf, de ernst van het misdrijf, de leeftijd waarop het misdrijf is gepleegd, het gedrag van de persoon sinds het plegen van het misdrijf en de vraag of hij spijt heeft betuigd of zijn criminele activiteiten heeft gestaakt. In het geval van bijzonder gruwelijke misdrijven kan worden geoordeeld dat deze personen nog steeds geen internationale bescherming als vluchteling verdienen en dat de uitsluitingsclausules nog steeds van toepassing zijn. Dit is waarschijnlijker het geval voor misdrijven als bedoeld in artikel 1F, onder a) of c), dan voor misdrijven als bedoeld in artikel 1F onder b).

74. Evenzo lijkt het verstrijken van de tijd op zich geen geldige reden te zijn om de uitsluitingsclausules terzijde te schuiven, met name in gevallen van misdrijven die algemeen als onverjaarbaar worden beschouwd. Er moet echter opnieuw een benadering per geval worden gevolgd, waarbij rekening wordt gehouden met de werkelijk verstreken tijd, de ernst van het misdrijf en de vraag of de betrokkene berouw heeft getoond of zijn criminele activiteiten heeft opgegeven.” (eigen onderlijnen))

De Raad wijst er ter verduidelijking op dat artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag luidt als volgt:

“De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

(a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;

(b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;

(c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.”

Onder de titel “considérations de proportionnalité” (vrije vertaling: “overwegingen inzake de evenredigheid”) wordt in punt 78 van genoemde nota verder gepreciseerd:

“Lorsque l'on prend une décision en matière d'exclusion, il est donc nécessaire de peser la gravité de l'infraction dont la personne semble être responsable contre les conséquences possibles de son exclusion, y compris en particulier le degré de persécution crainte. S'il est probable que l'intéressé subirait une persécution sévère, le crime en question doit être très grave pour justifier son exclusion. Cela étant dit, une telle analyse de proportionnalité ne sera en général pas exigée dans les cas de crimes contre la paix, crimes contre l'humanité et agissements contraires aux buts et aux principes des Nations Unies car les actes sont tellement odieux qu'ils vont toujours avoir tendance à l'emporter sur le degré de persécution crainte. (...)”

(vrije vertaling: “Bij het nemen van een beslissing over uitsluiting moet dus de ernst van het misdrijf waarvoor de persoon verantwoordelijk lijkt te zijn, worden afgewogen tegen de mogelijke gevolgen van zijn uitsluiting, met inbegrip van in het bijzonder de mate van de te vrezen vervolging. Als het waarschijnlijk is dat de betrokkene ernstige vervolging zou ondergaan, moet het misdrijf in kwestie zeer ernstig zijn om zijn uitsluiting te rechtvaardigen. Dit gezegd zijnde, zal een dergelijke proportionaliteitstoets over het algemeen niet vereist zijn in gevallen van misdrijven tegen de vrede, misdrijven tegen de menselijkheid en handelingen die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties, omdat de daden zo weerzinwekkend zijn dat zij altijd zwaarder zullen wegen dan de mate van de gevreesde vervolging. (...)” (eigen onderlijnen)).

3.8. Gelet op wat voorafgaat diende de verwerende partij, nadat zij had vastgesteld dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan “handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde

Naties", aldus niet meer over te gaan tot een proportionaliteitstoets en diende zij de bestreden beslissing niet uitgebreider te motiveren gelet op de persoonlijke situatie en de bijzondere feitelijke omstandigheden waarin de verzoekende partij zich bevindt alsook diende zij niet te motiveren waarom de nationale veiligheid of openbare orde alsnog ernstig in gevaar is.

In dit licht is aldus ook de verwijzing van de verzoekende partij naar haar langdurig legaal verblijf in België, haar aankomst in België op 11-jarige leeftijd, het verkrijgen van de Belgische nationaliteit op 30 september 2002 en het feit dat thans al haar familieleden in België verblijven en er in Marokko geen betekenisvolle familiale banden of contacten meer zijn, niet dienstig.

3.9. Vervolgens meent de verzoekende partij dat geen enkele rekening wordt gehouden met het feitelijke en juridische vacuüm waarin zij terecht zal komen indien haar medische regularisatie geweigerd wordt en zij permanent uitgesloten wordt van enige verblijfsmachtiging. Zij wijst erop dat zij zonder verblijfsvergunning is in België, dat Marokko in gebreke blijft om reisdocumenten af te leveren, niettegenstaande de verwerende partij reeds sedert 2021 in gesprek is met Marokko, wat maakt dat zij *de facto* niet uit te wijzen is. Zij stelt dat zij recht op bestaan heeft, wat impliceert dat zij zich moet kunnen vestigen, een adres hebben, gezondheidszorg en dergelijke meer, dat dit thans onmogelijk is, dat de bestreden beslissing dan ook gebrekkig is gemotiveerd.

In het licht van de door haar aangevoerde schending van de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM, stelt zij dat heden, na de vernietigingsarresten van 12 juni 2025, geen nieuwe beslissingen betreffende een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod werden genomen, dat dit *de facto* onmogelijk is daar Marokko haar niet terug in het land zal verwelkomen door in gebreke te blijven haar reisdocumenten te bezorgen, dat dit maakt dat zij, die ooit de Belgische nationaliteit had alsook een verblijfsstatuut, gedwongen in de illegaliteit zal leven, wat *de facto* neerkomt op een vorm van staatloosheid, dat het niet kan zijn dat noch Marokko, noch België verantwoordelijkheid opneemt en dat zij *de facto* geen 'bestaan' zal hebben, dat de verwerende partij reeds geruime tijd in bespreking is met het consulaat van Marokko en er tot op heden geen reisdocumenten werden afgeleverd en deze ook nooit zullen volgen, dat kan verwezen worden naar de eigen nota van de verwerende partij waaruit blijkt dat zij al sedert 3 december 2021 tracht reisdocumenten te bekomen van de Marokkaanse autoriteiten, dat de verwerende partij niet aannemelijk maakt dat de Marokkaanse autoriteiten in het kort wel zullen overgaan tot het afleveren van de nodige reisdocumenten, dat ook haar familie en de begeleidend professor in gesprek zijn getreden met de consul, alwaar zeer duidelijk werd gesteld dat Marokko nooit reisdocumenten zal afleveren, doch dat zij dit niet met zoveel woorden op papier kunnen zetten. De verzoekende partij meent dat de praktijk zal zijn dat Marokko nooit een laissez-passer zal afleveren voor haar, enerzijds gelet op de aard van de misdrijven waarvoor zij is veroordeeld, anderzijds omwille van humanitaire redenen, zijnde dat zij enkel haar eerste levensjaren heeft doorgebracht in Marokko, zij op een gegeven ogenblik de Belgische nationaliteit heeft verkregen, haar familie in België leeft, alsook omwille van haar trauma zowel op fysiek als mentaal gebied waartoe in Marokko geen afdoende ondersteuning en behandeling kan geboden worden, dat echter de Marokkaanse autoriteiten dit nooit met zoveel woorden op papier zullen zetten omwille van internationale politiek. De verzoekende partij wijst erop dat zij verklaringen toevoegt van professor G.L. die bij deze gesprekken aanwezig was en in eer en geweten weergeeft wat de Marokkaanse autoriteiten in dit kader aan hem verteld hebben. Zij meent dat de houding van Marokko ook ergens logisch is, dat zij slechts een beperkt gedeelte van haar leven doorbracht in Marokko, dat zij de Belgische nationaliteit bewam na de Marokkaanse, nadat zij Marokko definitief verlaten had rond de leeftijd van 12 jaar. Zij verwijst betreffende haar situatie naar de alom bekende zaak van de Zwarte Weduwe, die de verwerende partij ook van het Belgische grondgebied wilde laten verwijderen en een bevel tot vasthouding afleverde omdat Marokko niet tijdig de nodige reisdocumenten wilde afleveren, dat de Zwarte Weduwe acht maanden heeft doorgebracht in een gesloten centrum voor illegalen en nadien een terugkeerwoning, dat in al die tijd Marokko nooit reisdocumenten afgeleverd heeft, tot uiteindelijk de Raad besliste dat zij diende vrijgelaten te worden omdat ze niet te verwijderen is en er tevens geen actueel gevaar meer was voor de nationale veiligheid, dat eenzelfde situatie geldt voor haar, dat ook voor haar Marokko nooit reisdocumenten zal afleveren en dat ook ten aanzien van haar niet wordt aannemelijk gemaakt door de verwerende partij dat er een actuele vrees is voor de nationale veiligheid of openbare orde. Zij herhaalt dat de Marokkaanse autoriteiten echter, omwille van internationale politiek, nooit zullen bevestigen op papier dat zij geen reisdocumenten zullen afleveren en dit enkel mondeling zullen meedelen aan de verwerende partij, die op hun beurt van deze situatie misbruik maakt om haar alsnog te laten opsluiten in een gesloten centrum voor illegalen. Zij wijst erop dat zij een tijd in een gesloten centrum heeft doorgebracht tot de arresten van 12 juni 2025 waarna zij in vrijheid werd gesteld, dat deze informatie niet door de verwerende partij werd opgenomen in de bestreden beslissing en meent dat hiermee rekening dient gehouden te worden bij de beslissing tot weigering en uitsluiting van de medische regularisatie. Zij meent dat niet mag vergeten worden dat zij ooit Belgisch onderdaan is geweest, net zoals zij Marokkaans onderdaan is/was, dat één van beide staten zijn verantwoordelijkheid voor haar dient op te nemen, dat gezien zij Marokko in haar tienerjaren verliet en geen bindingen meer heeft met Marokko, alsook haar hele leven en familie in België is, het niet onredelijk is dat zij in België wenst te verblijven. Zij betoogt dat zij het recht heeft zich ergens legaal te vestigen, dat dit deel uitmaakt van haar recht op bestaan, haar recht op leven, uit artikel 2 van het EVRM, dat indien zij niet

uitgewezen kan worden naar Marokko omdat Marokko nalaat om reisdocumenten af te leveren, zij gedwongen wordt om in de illegaliteit rond te zwerven op het Belgische grondgebied, dat dit maakt dat zij ook haar sociale zekerheid en garantie op medische zorgen nooit kan garanderen, wat niet alleen haar recht op leven aantast, doch ook haar recht op bestaan en erkend te worden, wat minstens een onmenselijke behandeling is.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met voormeld betoog niet verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing, die een beslissing tot uitsluiting van het voordeel van medische regularisatie betreft, artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Nog daargelaten de vaststelling dat door te wijzen op de langdurige pogingen om reisdocumenten voor de verzoekende partij te bekomen van Marokko en op de verklaringen van de familie en professor G.L. dat de consul heeft gesteld dat Marokko geen documenten zal afleveren voor de verzoekende partij – waarbij de Raad nog opmerkt dat de verzoekende partij niettegenstaande zij verwijst naar een stuk 9 waarin verklaringen zouden zijn opgenomen van onder meer professor G.L., er geen stuk 9 aan het verzoekschrift werd gevoegd –, niet zonder meer wordt aangetoond dat voor de verzoekende partij (in de nabije toekomst) geen reisdocumenten zouden kunnen bekomen worden, nog minder dat zij onverwijderbaar zou zijn, merkt de Raad op dat de vaststelling dat de verzoekende partij enerzijds werd uitgesloten van het voordeel van de medische regularisatie en anderzijds niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, nog niet impliceert dat zij daarom alsnog moet worden gemachtigd tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst op de ruime appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde, die niet foutief of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat dit voordeel niet kan worden toegestaan aan de verzoekende partij gezien zij zich schuldig heeft gemaakt aan *“handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties”*.

Er is geen enkele wettelijke bepaling die de verwerende partij oplegt om de gevolgen van de uitsluiting van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voor de persoonlijke situatie van de verzoekende partij in België mee te nemen in haar beoordeling en dienaangaande een motivering op te nemen in de bestreden beslissing. Het betoog omtrent het feitelijk en juridisch vacuüm waarin zij stelt terecht te zullen gekomen, doet geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing terecht gedane vaststellingen op grond waarvan wordt vastgesteld dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan *“handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties”* in de zin van artikel 55/4, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet en kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat de verzoekende partij in een juridisch vacuüm zou belanden, doordat zij uitgesloten wordt van het verkrijgen van enige bescherming of verblijfsstatus terwijl zij evenmin documenten kan bekomen om naar haar land van herkomst af te reizen, staat los van de wettigheid van de bestreden beslissing en heeft geen uitstaan met de aangevoerde schending van de motiveringsplicht.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, dient erop gewezen dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de uitsluiting van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Artikel 2 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.”

De verzoekende partij toont met haar betoog dat zij het recht heeft om zich ergens legaal te vestigen, op het hebben van een adres en gezondheidszorg, dat dit deel uitmaakt van het recht op een bestaan en dat haar recht op leven, haar recht op een bestaan en het recht erkend te worden aangetast wordt doordat zij geen garantie heeft op sociale zekerheid en medische zorgen, niet aan hoe de bestreden beslissing haar zou blootstellen aan een opzettelijke beroving van haar leven. Haar betoog kan niet dienstig betrokken worden op de bepalingen van artikel 2 van het EVRM. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing enkel een

uitsluitingsbeslissing van het voordeel van het verkrijgen van een medische verblijfsmachtiging betreft, en aldus het niet toekennen van de gevraagde verblijfsmachtiging, hetgeen in geen enkele mate kan worden vereenzelvigd met een opzettelijke levensberoving.

Een schending van artikel 2 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

De verzoekende partij wijst erop dat er heden (nog) geen reisdocumenten werden bekomen van Marokko en dat zij werd vrijgesteld uit het gesloten centrum. Er blijkt dan ook dat er heden sprake kan zijn van een gedoogd verblijf in België, wat op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Door louter te betogen dat zij het recht heeft om zich ergens legaal te vestigen, op het hebben van een adres, dat dit deel uitmaakt van het recht op een bestaan en dat haar recht op leven, haar recht op een bestaan en het recht erkend te worden aangetast wordt doordat zij geen garantie heeft op sociale zekerheid en medische zorgen, wat minstens een onmenselijke behandeling is, toont zij niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake is van een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Vooreerst toont zij niet aan dat zij omwille van haar illegale verblijfsstatus, geen verblijfsplaats zou hebben. Zij toont voorts niet *in concreto* of met enig begin van bewijs aan dat zij, doordat zij in België geen garantie heeft op sociale zekerheid of op het hebben van een adres omwille van haar illegale status, zij onderworpen wordt aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hierbij kan er nog op gewezen worden dat de verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift aangeeft dat zij ondersteund wordt door haar familie in België. Zij toont tot slot ook niet aan dat zij bepaalde medische zorgen behoeft – waar zonder het verkrijgen ervan sprake zou zijn van foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling – die zij in België, omwille van een verblijf in de illegaliteit, niet kan verkrijgen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Het loutere feit dat zij, ongeacht de feiten die zij heeft gepleegd, haar straf heeft ondergaan, haar verantwoordelijk heeft genomen en de nodige therapieën heeft gevolgd, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Evenmin doet het feit dat het niet onredelijk is dat zij in België wenst te verblijven, gelet op het feit dat zij Marokko verliet in haar tienerjaren en zij geen bindingen meer heeft met Marokko alsook haar hele leven en familie in België is, afbreuk aan de voormelde vaststellingen.

Haar verwijzing naar de zaak van de Zwarte Weduwe en haar betoog daaromtrent is evenmin dienstig nu zij er enkel op wijst dat voormelde persoon niet te verwijderen was en er geen actueel gevaar voor de nationale veiligheid meer was, zodat zij diende vrijgelaten te worden, doch geenszins dat voormelde persoon om die reden dan ook diende gemachtigd te worden tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt overigens ook niet uit de door haar bij haar verzoekschrift gevoegde stukken.

3.10. In een derde middel betoogt de verzoekende partij dat er een schending voorligt van artikel 3 van het EVRM, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 van het EVRM, doordat haar medische toestand complex en tweërlei is, dat dit zowel fysiek als psychisch van aard is en zij verschillende documenten bijbracht waaruit blijkt dat de gezondheidszorg in Marokko ontoereikend is. De verzoekende partij gaat vervolgens over tot een uitgebreid betoog hieromtrent. De verzoekende partij meent ook nog dat er een risico op ontorende en onmenselijke behandeling is en zelfs foltering, gelet op haar veroordeling voor terroristische misdrijven, dat het risico zeer groot is dat zij omwille van de veroordeling in Marokko volledig aan haar lot zal worden overgelaten, geobserveerd en geïsoleerd en aldaar niet op de nodige medische zorgen zal kunnen rekenen.

In wezen voert de verzoekende partij met haar betoog aan dat een terugkeer- of verwijderingsbeslissing naar haar land van herkomst in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 8 van het EVRM (daar zij in België geheel afhankelijk is van haar familie en zij in Marokko geen betekenisvolle familie of sociale contacten meer heeft). Echter moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing geen terugkeer- of verwijderingsbeslissing naar het land van herkomst betreft en hiermee ook niet gepaard gaat. Met de beslissing om de verzoekende partij uit te sluiten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt geen standpunt ingenomen inzake de daarvan te onderscheiden vraag of zij kan terugkeren of worden verwijderd naar haar land van herkomst (in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM), waardoor de gevolgen van een eventuele terugkeer van de verzoekende partij naar haar land van herkomst ook niet in aanmerking moesten worden genomen in de bestreden beslissing. De Raad doet te dezen enkel uitspraak over de wettigheid van de beslissing tot uitsluiting van de verzoekende partij van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en er wordt benadrukt dat de bewoordingen van artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet erop wijzen dat, van zodra is vastgesteld dat de verzoekende partij “*handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4*”, het bestuur ertoe is gehouden om haar uit te sluiten van het voordeel van deze bepaling. Indien effectief een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd, kan de verzoekende partij die maatregel aanvechten met de rechtsmiddelen waarover zij beschikt (RvS 13 januari 2016, nr. 233.458). Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat gezien zij vrijgelaten werd en zij heden (gedoogd) in België verblijft,

zij niet dient gescheiden te leven van haar familie en zij hun hulp en bijstand niet dient te ontberen alsook dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij eventueel nodige medische hulp in België zou worden ontzegd. De verzoekende partij toont alleszins nergens concreet aan dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat zij in België dreigt terecht te komen in een situatie die in strijd zou kunnen komen met artikel 3 van het EVRM en/of artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij opnieuw stelt dat het duidelijk is dat Marokko nooit een laissez-passer zal afleveren, kan verwezen worden naar wat hieromtrent uiteengezet werd in punt 3.9.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 van het EVRM, wordt niet aangetoond.

3.11. In een vierde middel voert de verzoekende partij tot slot nog een schending aan van artikel 8 van het EVRM, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij duidt haar familiale situatie, stelt opnieuw dat het duidelijk is dat Marokko nooit een laissez-passer zal afleveren, dat de verwerende partij hier reeds ruim 3 jaar mee bezig is, dat dit minstens aantoonde dat Marokko niet geneigd is haar snel te laten terugkeren, laat staan zijn verantwoordelijkheid op te nemen om haar te voorzien van een menswaardig leven en bestaansmiddelen, net omwille van haar veroordeling voor terrorisme, dat zij geen enkele betekenisvolle familie of sociale contacten meer heeft in Marokko, dat er niemand is op wie zij kan terugvallen, dat uit het medisch dossier bovendien blijkt dat zij een zware operatie dient te ondergaan (recent uitgevoerd), alsook zware revalidatie en zij bovendien te kampen heeft met een zwaar psychologisch trauma, dat haar genezing zowel op fysiek of psychisch vlak dreigt gefnuikt te worden door het gebrek aan steun van haar familie op elk gebied, zowel materieel als moreel en dat bij uitwijzing zij compleet sociaal geïsoleerd dreigt te raken, wat op zich minstens mensonterend te noemen is.

In wezen voert de verzoekende partij met haar betoog aan dat een terugkeer- of verwijderingsbeslissing naar haar land van herkomst in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM, al dan niet in samenhang met artikel 3 van het EVRM. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geen terugkeer- of verwijderingsbeslissing naar het land van herkomst betreft en hiermee ook niet gepaard gaat. Met de beslissing om de verzoekende partij uit te sluiten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt geen standpunt ingenomen inzake de daarvan te onderscheiden vraag of zij kan terugkeren of worden verwijderd naar haar land van herkomst (in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM), waardoor de gevolgen van een eventuele terugkeer van de verzoekende partij naar haar land van herkomst ook niet in aanmerking moesten worden genomen in de bestreden beslissing. De Raad doet, het weze herhaald, te dezen enkel uitspraak over de wettigheid van de beslissing tot uitsluiting van de verzoekende partij van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en er wordt benadrukt dat de bewoordingen van artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet erop wijzen dat, van zodra is vastgesteld dat de verzoekende partij "*handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4*", het bestuur ertoe is gehouden om haar uit te sluiten van het voordeel van deze bepaling. Indien effectief een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd, kan de verzoekende partij die maatregel aanvechten met de rechtsmiddelen waarover zij beschikt (RvS 13 januari 2016, nr. 233.458). Ten overvloede wijst de Raad er ook opnieuw op dat gezien de verzoekende partij vrijgelaten werd en zij heden (gedoogd) in België verblijft, zij niet dient gescheiden te leven van haar familie en zij hun hulp en bijstand niet dient te ontberen. De verzoekende partij toont alleszins nergens concreet aan dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat zij in België dreigt terecht te komen in een situatie die in strijd zou kunnen komen met artikel 8 van het EVRM en/of artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij opnieuw stelt dat het duidelijk is dat Marokko nooit een laissez-passer zal afleveren, kan verwezen worden naar wat hieromtrent uiteengezet werd in punt 3.9.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 3 van het EVRM, wordt niet aangetoond.

3.12. De middelen zijn, in de mate ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER